

Vybavuji si dva pozoruhodné bratry. Jeden měl na každou otázku – ať už teologickou nebo praktickou – velmi jasnou biblickou odpověď. Úžasné, říkával jsem si. A byla doba, kdy jsem si přál znát Boží slovo tak dobře jako on. Druhý bratr taky na nejrůznější otázky citoval Písmo, ale dominantou, která mi z jeho promluv zbyla v paměti, se stala praktická vyprávění, jak s Ježíšem prožil tohle a tamto. Biblická znalost pro něho byla vysokou hodnotou, ale v jeho vyprávění to psané Boží slovo jaksi **ožívalo před očima** v podobě zkušeností nebo pozorování.

Od koho z těch dvou, myslíš, jsem se víc naučil pro svůj vlastní život s Pánem Ježíšem? Kdo z nich měl na mě hlubší duchovní vliv?

Říkám tomu poznání **intelektuální** a **zkušenostní**.

Dovolím si Tě ujistit, že **podobně to vnímá i naprostá většina** našich nevěřících známých! Bystře biblické odpovědi některým dají najevo, že asi ovládáme svůj předmět zájmu. Je ovšem otázka, jestli se tak evangelium stane i větším předmětem jejich zájmu. Kromě biblického podání Dobré zprávy totiž potřebují pozorovat taky náš obyčejný život a slyšet naše příběhy, jak se ten Ježíš projevuje **v obyčejných současných situacích**. Pro mnohé nevěřící právě to „zkušenostní poznání“ bylo spouštěčem duchovního zájmu. Protože něco řešili, hledali radu, pomoc. A potřebovali víc než jen intelektuální přemožení...